

Христо Г. Дановъ.

Слѣдъ Русия — тия дни и България изгуби единъ отъ своитѣ велики старци. Той е единъ отъ първитѣ наши учители и книжари; единъ отъ рѣдкитѣ апостоли на народната ни просвѣта: Христо Г. Дановъ.

Съ каква радостъ си спомнямъ деня, когато стиснахъ ръката на тоя милъ старецъ! Бѣше единъ отъ ония пролѣтни дни на 1894 година, когато ти се струва, че всичко блика съ неудържима сила, че слънцето нивга не е грѣло тѣй земята, че нивга не е имало зима! . . . Бѣхъ ученикъ въ земледѣлското училище въ Садово — при Пловдивъ. Тоя день дойде тамъ зетъ ми, взе ме и ме заведе въ Пловдивъ, кждѣто бѣ дошълъ по работа.

— Сега, да отидемъ при моя старъ чичо, ми каза той.

Очитѣ ми свѣтнаха! — азъ знаехъ вече за тоя старецъ, който отъ години печаташе книги, по които учехме: истории, ботаники, химии, Законъ-Божи; карти и картини по естествена история, по законъ-Божи . . . И сега горѣхъ отъ желание да го видя. „Великиятъ“ човѣкъ за мене не бѣше обикновенъ. Азъ си го прѣдставлявахъ съ голѣма и гола глава, съ високо чело и съ очи, които гледаха въ единъ другъ свѣтъ . . . И съ разтупкано сърце пристжихъ съ зетя си прага на книжарницата, набита съ книги, украсена съ картини и географически карти, които